

*Samantha
bevield met 25 weken*

**'PLOTSELING
SCHREEUWDE
IEMAND: 'HIJ
LEEFT!'**

'Neem maar een warme douche,' adviseerde de verloskundige toen Samantha (26) belde dat ze zich niet lekker voelde. Noch zij, noch de aanstaande moeder hield er rekening mee dat na 25 weken zwangerschap de bevalling al in volle gang zou kunnen zijn.

▼ TEKST PHILIPPINE DANKELMAN

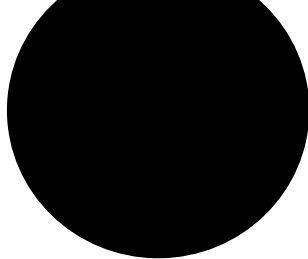
"De ochtend dat ik vijftien weken zwanger was, voelde ik me niet lekker. Ik had al een tijdje last van harde buiken, maar nu was de pijn heviger. 's Avonds begonnen ook mijn rug en benen pijn te doen. Ik wist van ellende niet meer of ik moest zitten, liggen of staan. Mijn man Patrick ging googelen en kwam uit op 'symptomen bevalling'. Bevallen? Ik? Nee hoor, ik was pas vijftien weken zwanger. Ik had geen idee dat mijn bevalling op dat moment al in volle gang was. Op advies van de verloskundige nam ik een warme douche en probeerde daarna te gaan slapen. Maar om twee uur 's nachts was de pijn zo hevig dat ik huilend tegen Patrick zei dat ik het niet meer trok. De verloskundige kwam voor de zekerheid toch even langs en luisterde naar het hartje van de baby, dat krachtig klopte. Daarna controleerde ze mij inwendig. Terwijl ze dit deed, trok ze wit weg. 'Je hebt 9 centimeter ontsluiting,' zei ze. 'Je gaat nu bevallen.'

Pas in de ambulance op weg naar het VU ziekenhuis begon tot me door te dringen wat er aan de hand was. De verloskundige keek me streng aan en zei: 'Samantha, wat je ook voelt, het is van levensbelang dat je niet gaat persen.' Vanaf dat moment kreeg ik persweeën. Het was verschrikkelijk. Mijn baby moest bij me blijven tot we in het ziekenhuis waren. Krampachtig hield ik mijn benen bij elkaar, terwijl de ambulancebroeder heel lief over mijn hoofd aaide en continu zei dat ik niet mocht persen en maar in zijn hand moest knijpen. Binnen tien minuten waren we in het ziekenhuis. Ik werd een verloskamer in gereden waar vijftien artsen klaarstonden om mijn bevalling te begeleiden en mijn kind te redden. De gynaecoloog brak mijn vliezen, het was een waterballet. Ik bleek extreem veel vruchtwater te hebben. Later hoorde ik dat dat waarschijnlijk de reden is geweest waarom ik zo vroeg ben bevallen. Door de druk zet de baarmoeder

der enorm uit, hierdoor gaat uiteindelijk de baarmoedermond openstaan en komt er ontsluiting met weeën."

IN EEN PLASTIC ZAKJE

"Eindelijk mocht ik toegeven aan de persweeën en na twee keer persen werd Noah geboren. Hij maakte geen enkel geluid en leek levenloos. Zijn hoofdje was blauw, de rest van zijn lijfje vuurrood. Hij werd in een plastic zakje gestopt – dat zag er heftig uit, maar het was om hem warm te houden, begreep ik later. De gynaecoloog riep nog dat ik moest kijken, maar ik durfde niet. Patrick heeft wel even gekeken. Ik was alleen maar opgelucht dat hij eruit was en moest huilen. Wat een ontlasting. Plotseling schreeuwde iemand: 'Hij leeft!' Iedereen begon heen en weer te rennen. Noah werd meegenomen en een kwartier later kwam hij terug zodat ik hem ook kon zien. Hij lag in een couveuse aan draden en slangetjes en had »

« een beademingsmasker op. Het zag er niet leuk of mooi uit, maar op dat moment werd mijn hart met moederlijke liefde gevuld. Dit is mijn kind. Hij leeft. Ik voelde pure liefde. Noah werd naar de NICU-afdeling gebracht (Neonatale Intensive Care Unit) en ik kreeg beschuit met muisjes. We waren immers die nacht de trotse ouders geworden van een zoon. Tijd om uit te rusten was er niet, want meteen begonnen de gesprekken met de neonatologen. Over de toestand van Noah, zijn onzekere toekomst, de gevolgen van een vroeggeboorte. Ze gingen er alles aan doen om Noah in leven te houden, maar het zou een spannende periode worden. Nu was hij stabiel, maar de komende vijftien weken moesten we ook nog doorkomen. Op de NICU leef je niet met de dag, je leeft per vijf minuten.»

AFSCHEID NEMEN

“Die eerste nacht werden Patrick en ik wakker gemaakt. Noah had een hersenbloeding gehad en de artsen dachten dat ze hem gingen verliezen. We moesten afscheid komen nemen. Maar hoe neem je afscheid van je kind? Toen we hem zagen liggen in z’n bakje, zo piepklein en nu al vechtend voor z’n leven, zeiden we: ‘Ga maar lieve Noah, het is goed zo.’ Patrick en ik legden allebei een hand op z’n lijfje. Wonder boven wonder zagen we op de monitor dat de waar-

‘De verloskundige trok wit weg en zei: ‘Je hebt 9 centimeter ontsluiting’

des van zijn hartje en de zuurstof omhoog gingen. Vierentwintig uur lang hebben Patrick en ik zo samen bij Noah gezeten, onze handen om hem heen. Beschermend, vol liefde en warmte. Het was heel spannend, maar Noah werd weer stabiel. Tijd om blij te zijn was er niet, want er volgde alweer een gesprek. De gevolgen van een hersenbloeding kunnen namelijk desastreus zijn. Bovendien moesten we besluiten of we door wilden gaan met het behandelen van Noah. Maar voor ons was duidelijk dat we voor hem wilden vechten. Hij had niet opgegeven, dan zouden wij dat ook niet doen. We hielden al zo veel van hem. Zo ging het eigenlijk vier maanden lang. Was het ene voorbij, dan gebeurde er weer wat anders. Kleine, voorzichtige ups en hele grote downs. Tot drie keer toe hebben we afscheid van Noah moeten nemen. De periode in het ziekenhuis was één lange rit in een achtbaan, we leefden steeds tussen hoop en vrees.

Na die hersenbloeding kreeg hij meerdere infecties, hij had telkens andere beademing, werd zo’n tien keer per dag geprikt, onderging een bloedtransfusie, is geopereerd aan een dubbele liesbreuk en er was sprake van een oogafwijking en een levensbedreigende darminfectie. Alles wat een prematuur kindje kan krijgen, trof Noah. En elke keer krabbelde hij wonderbaarlijk genoeg weer op. Hoe we dit hebben kunnen volhouden, weet ik niet. Er komt een soort oerinstinct naar boven. Je staat op de overlevingsstand, schakelt je emoties uit en gaat gewoon door.”

KLEERTJES AAN

“Vijf dagen na de bevalling moest ik naar huis terwijl Noah de komende vier maanden nog op de NICU zou blijven liggen. Ik vond het verschrikkelijk om mijn kind achter te moeten laten, maar hij was in goede handen. De verpleegsters waren ontzettend lief en de NICU werd ons tweede thuis. Twee keer per dag ging ik heen en weer om bij Noah te zijn. Ik heb geen dag overgeslagen. Toen hij drie dagen oud was, mocht ik hem voor het eerst vasthouden. Heel even heeft hij op mijn blote borst gelegen. Ik heb nog nooit zo hard

gehuild als toen. Het was zo fijn om mijn baby eindelijk te kunnen vasthouden. In totaal heeft Noah drieënhalve maand in het VU ziekenhuis gelegen, en daarna nog twee weken in het ziekenhuis bij ons in de buurt. Daar mocht hij voor het eerst kleertjes aan en ging hij van de beademing af.”

ONZEKERE TOEKOMST

“Noah is nu 2,5 jaar. De zorgen zijn groot en de toekomst is spannend en onzeker. Sinds hij uit het ziekenhuis is, krijgt hij elke week topfysio, ergotherapie en logopedie en gaat hij twee dagen in de week naar een speciaal kinderdagverblijf. Vanwege de hersenbloeding loopt Noah nog niet. Of hij dat ooit zal kunnen, is afwachten. Ook weten we nog niet of hij naar een gewone basisschool zal kunnen. Maar we bekijken het positief. Noah is een lief, bijzonder kind van wie we elke dag weer enorm genieten. Dat genieten doen we nu op een ander niveau dan vroeger. Een vroeggeboorte leert je om met de dag te leven, want misschien is er geen morgen. Of Noah ooit een broertje of zusje zal krijgen, weten we niet. Voorlopig hebben we onze handen vol aan Noah en geven we al onze liefde aan hem. Want ons klein, dapper vechtertje verdient alle liefde van de wereld.” •